

Arrest

nr. 300 576 van 24 januari 2024
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat Z. CHIHAOUI
Landsroemlaan 40
1083 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 22 januari 2024 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten van 9 januari 2024.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 januari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 januari 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat ASSELMAN, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 20 september 2023 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Vingerafdrukkenonderzoek leert dat verzoekende partij reeds op 25 augustus 2023 en op 10 september 2023 een verzoek om internationale bescherming indiende, respectievelijk in Bulgarije en Oostenrijk.

1.3. Op 20 november 2023 werden terugnameverzoeken in het kader van de Dublin III-verordening gericht aan de Bulgaarse en Oostenrijkse autoriteiten. De Oostenrijkse autoriteiten stemden op 30 november 2023 in met de terugname van de verzoekende partij.

1.4. Op 9 januari 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater). Dit is de bestreden beslissing, ter kennis gebracht op 10 januari 2024, en die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 51/5, § 4, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer, die verklaart te

heten:

naam: N.

voornaam: A.A.

geboortedatum: (...) 2004

geboorteplaats: Qeshlaq Bekh

nationaliteit: Afghanistan

die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming dat aan Oostenrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 18(1)b van de Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) nr. 604/2013 van 26 juni 2013.

De heer N., A. A. (...), verder betrokkene genoemd, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te hebben, bood zich op 20/09/2023 aan bij onze diensten, waarbij hij de wens uitdrukte een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Op 20/09/2023 werd zijn verzoek formeel ingediend.

Onderzoek van de vingerafdrukken leidde tot treffers in het kader van Eurodac, vastgesteld ten gevolge van de vergelijking van de vingerafdrukken van de verzoeker met de krachtens artikel 9 van de Verordening 603/2013 verzamelde vingerafdrukken. Deze treffers tonen aan dat betrokkene reeds een verzoek om internationale bescherming ingediend heeft in Bulgarije op 25/08/2023 en in Oostenrijk op 10/09/2023.

Bij zijn aanmelding in België verklaarde betrokkene minderjarig te zijn waardoor betrokkene door onze diensten werd beschouwd als niet-begeleide minderjarige en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 30/09/2006. De Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) uitte echter twijfel omtrent de leeftijd van betrokkene. Op 28/09/2023 werd een medische test georganiseerd om te controleren of betrokkene jonger of ouder dan 18 jaar is. Deze test vond plaats in het Universitair Ziekenhuis St-Rafaël (KU Leuven). De conclusie luidt als volgt: “Analyse van deze gegevens geeft mijn inziens aan dat A. A. N. (...) op datum van 28-09-2023 een leeftijd heeft van 21,5 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar.” De medische test toonde de meerderjarigheid van betrokkene aan en zijn geboortedatum werd vastgelegd op 01/01/2004.

Betrokkene werd in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gehoord op 27/10/2023. Hij verklaarde ongehuwd te zijn en geen kinderen te hebben. Hij verklaarde geen familieleden te hebben die in België of in een andere Lidstaat verblijven. Op basis van het voorgaande is een behandeling van het verzoek om internationale bescherming van de betrokkene in België op basis van art. 6, art. 8, art. 9, art. 10, art. 11 of art. 16 van Verordening 604/2013 bijgevolg niet aan de orde.

Betrokkene is niet in het bezit van originele reis-of identiteitsdocumenten. Hij verklaarde nooit in het bezit geweest te zijn van een paspoort en gaf aan dat zijn taskara nog in Afghanistan ligt.

Betrokkene verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat hij Afghanistan ongeveer een jaar eerder verlaten heeft omwille van een persoonlijke vete met clanleden. Hij verklaarde dat hij via Pakistan naar Iran gereisd is, waar hij twee à drie maanden verbleef omdat het moeilijk was om de grens met Turkije over te steken. Hij verklaarde dat hij daarna acht à negen maanden in Turkije verbleef en werkte in de landbouw. Omdat veel van zijn vrienden naar Europese landen vertrokken en zijn vader hem ook adviseerde om door te reizen, reisde hij vervolgens verder naar Bulgarije, waar hij ongeveer een maand verbleef (waarvan 24 dagen opgesloten). Omdat Bulgarije een zwak land is en niemand er wil blijven, reisde hij daarna via Servië en Hongarije verder naar Oostenrijk, waar hij vijf dagen verbleef en wachtte

op geld. Omdat vrienden hem verteld hadden dat België een goed land is voor vluchtelingen, reisde hij vervolgens via Zwitserland en Frankrijk naar België.

Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn vrienden in België hem vertelden dat het een goed land is en dat hij erkend zou worden. Hij stelde België te verkiezen boven Oostenrijk omdat zijn vrienden hem België aangeraden hebben. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vrienden in België zijn en hij in Oostenrijk geen vrienden heeft. Hij voegde eraan toe dat hij Oostenrijk niet verlaten zou hebben als zijn vrienden hem niet hadden aangeraden om naar België te gaan.

Op 20/11/2023 werden terugnameverzoeken gericht aan de Bulgaarse en Oostenrijkse instanties. Dit verzoek werd door de Bulgaarse instanties op 27/11/2023 beantwoord met een weigering. Ook de Oostenrijkse instanties beantwoordden dit verzoek initieel met een weigering op 22/11/2023. Op 30/11/2023 werd echter een verzoek tot herziening gericht aan de Oostenrijkse instanties. Op 11/12/2023 stemden zij in met dit herzieningsverzoek conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013. Betrokkene dient overgedragen te worden via de luchthaven van Wenen.

Gelet op het voorgaande dient te worden besloten dat de verantwoordelijkheid berust bij Oostenrijk.

Verordening (EU) nr. 604/2013 is een onderdeel van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel, dat is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen, waaronder de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben, en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Er moet dan ook worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in deze context dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming. Dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Het Hof van Justitie van de Europese Unie oordeelde in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C- 411/10 en C-493/10 dat niet wordt uitgesloten dat de werking van het asielstelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat verzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening (EG) nr. 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen verzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening (EG) nr. 343/2003 indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor verzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de verzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we erop dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna EHRM) oordeelde dat een verwijdering door een lidstaat aan een andere lidstaat een probleem betreffende artikel 3 van het EVRM kan inhouden indien er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de betrokkene in de ontvangende lidstaat een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. Het EHRM stelde dat de te verwachten gevolgen van een verwijdering dienen te worden onderzocht rekening houdende met de algemene situatie in die lidstaat en met de omstandigheden die eigen zijn aan de situatie van de over te dragen persoon. Hieromtrent wensen we op te merken dat het EHRM tevens oordeelde dat de omstandigheden in het kader van de Dublin-Verordening in de ontvangende lidstaat een zeker niveau van hardheid moeten kennen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen (Mohammed v. Oostenrijk, nr. 2283/12, 6 juni 2013).

Op 11/12/2023 stemden de Oostenrijkse instanties in met de terugname van betrokkene conform artikel 18(1)b van Verordening 604/2013: “De verantwoordelijke lidstaat is verplicht: (...); b) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen.”

Hieromtrent verwijzen we ook naar artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013: “In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af”.

Dit betekent dat het door de betrokkene in Oostenrijk ingediende verzoek om internationale bescherming nog hangende is. De instanties in Oostenrijk zullen na overdracht het onderzoek van het verzoek kunnen hervatten.

Ze zullen dit verzoek tot internationale bescherming afronden en de betrokkene niet verwijderen naar het land van herkomst of land van gewoonlijk verblijf zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Oostenrijk in de hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Oostenrijk onderwerpt verzoeken om internationale bescherming aan een individueel onderzoek en kent, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren.

Tevens kan hierbij opgemerkt worden dat Oostenrijk partij is bij het Verdrag van Genève betreffende de status van vluchtelingen van 1951, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 1967, en bij het EVRM. Er kan derhalve van worden uitgegaan dat de Oostenrijkse instanties hun internationale verplichtingen nakomen. Het komt aan de betrokkene toe aannemelijk te maken dat in Oostenrijk sprake is van aan het systeem gerelateerde tekortkomingen wat de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvangvoorzieningen betreft zodoende dat niet langer uitgegaan mag worden van het interstatelijk vertrouwensbeginsel.

We erkennen dat zowel het EHRM als het Hof van Justitie inmiddels stelden dat het interstatelijk vertrouwensbeginsel weerlegbaar is, maar enkel in een situatie dat de lidstaten op de hoogte kunnen zijn van het feit dat aan het systeem verbonden tekortkomingen inzake de procedure of de opvangvoorzieningen voor verzoekers in de verantwoordelijke lidstaat aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker om internationale bescherming een reëel risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM in geval van overdracht aan de betrokken lidstaat.

Hieromtrent wensen we tevens te verwijzen naar de uitspraak van het EHRM van 02/12/2008 in de zaak K.R.S. tegen het Verenigd Koninkrijk (nr. 32733/08) waarin gesteld wordt dat in het geval van een risico op een met artikel 3 van het EVRM strijdige behandeling of op “refoulement” de betrokken verzoeker dit kan aanklagen bij de desbetreffende autoriteiten en zo nodig daarna bij het EHRM in het kader van regel 39 (voorlopige maatregelen) van de regels van het Hof. In het geval van Griekenland wijzigde het EHRM dit standpunt later, maar met betrekking tot een overdracht aan Oostenrijk kan ervan uitgegaan worden dat de algemene regel staande blijft. In deze optiek wordt aangenomen dat de betrokkene klachten betreffende de procedure tot het bekomen van internationale bescherming dient te richten tot de daartoe bevoegde Oostenrijkse instanties en zo nodig bij het EHRM, wat betekent dat hier in beginsel geen taak is weggelegd voor de Belgische instanties.

Betrokkene verklaarde dat hij in Oostenrijk zijn vingerafdrukken afgestaan heeft en stelde dat hij gedwongen werd om asiel aan te vragen. Hij verklaarde dat hij documenten getekend heeft, echter hij stelde niet te weten waarover deze gingen. Hij gaf aan dat er geen tolk aanwezig was. Vooreerst wensen we te benadrukken dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26/06/2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Oostenrijkse autoriteiten.

Betreffende de verklaring van betrokkene dat hij verplicht werd om een verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk, ondanks het feit dat hij het niet van plan was om dit te doen,

benadrukken we dat betrokkene wel de keuze had om geen verzoek om internationale bescherming in te dienen in Oostenrijk en dat, indien hij geen verzoek in Oostenrijk wou indienen, de mogelijkheid had om het grondgebied van Oostenrijk weer te verlaten. Daarnaast merken we tevens op dat Oostenrijk de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het EVRM en dat er geen enkele aanleiding is om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU kan er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk de betrokkene voldoende heeft ingelicht over de te volgen procedure en over zijn rechten en verplichtingen tijdens de procedure in een taal die de betrokkene begrijpt of waarvan redelijkerwijze kan worden uitgegaan dat betrokkene deze begrijpt op basis van artikel 12(1)a van Richtlijn 2013/32/EU.

Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn vrienden in België hem verteld hebben dat België een goed land is en dat hij erkend zou worden. Hij stelde België te verkiezen boven Oostenrijk omdat zijn vrienden hem dit aangeraden hebben. We wensen er echter op te wijzen dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen waar zijn verzoek behandeld dient te worden. Het volgen van de betrokkene in diens keuze van het land waar hij een verzoek om internationale bescherming wil indienen, zou neerkomen op het ontkennen van het objectief dat Europa voor ogen heeft in haar Dublin-III Verordening waarbij de criteria en mechanismen worden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en om een vrije keuze van de verzoeker om internationale bescherming uit te sluiten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene kan dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule. Het enkele feit dat de betrokkene niet in Oostenrijk wil zijn, kan niet beschouwd worden als een zwaarwegende grond om aan te nemen dat in de ontvangende lidstaat de verzoeker een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

In dit kader wensen we eveneens te benadrukken dat Oostenrijk, net als België, de Conventie van Genève van 1951 ondertekende en partij is bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM).

Er moet er dan ook van worden uitgegaan dat Oostenrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Het bovenstaande impliceert daarbij ook dat Oostenrijk, net als België, verzoeken om internationale bescherming onderwerpt aan een individueel onderzoek en dat het de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toekent aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Oostenrijkse autoriteiten de minimumnormen inzake de procedure tot het verkrijgen van internationale bescherming, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren bij het onderzoek naar het verzoek om internationale bescherming van betrokkene. Verder zijn er ook geen aanleidingen om aan te nemen dat betrokkene in Oostenrijk niet de kans zou krijgen op het verkrijgen van een statuut op basis van de internationale regelgeving desbetreffend.

Betrokkene uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat hij er geen vrienden heeft. Hij gaf aan dat zijn vrienden in België zijn. Hij voegde eraan toe dat hij Oostenrijk niet verlaten zou hebben als zijn vrienden hem niet aangeraden hadden om naar België te gaan. Hieromtrent wensen we er op te wijzen dat het gegeven dat betrokkene in de ene of andere lidstaat reeds mensen kent of een netwerk heeft, geen afbreuk doet aan de verantwoordelijkheid van Oostenrijk. Het al dan niet hebben van een netwerk van vrienden of landgenoten is geen criterium op basis waarvan de verantwoordelijkheid in het kader van een Dublinprocedure wordt vastgesteld. We benadrukken dat het niet aan de betrokkene is om zelf te bepalen in welke lidstaat zijn verzoek dient te worden behandeld. We wijzen er in dit verband nogmaals op dat in Verordening (EU) nr. 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming en dat dit betekent dat een verzoeker niet vrij een lidstaat kan kiezen en de persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de enkele wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven op zich geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening (EU) nr. 604/2013.

Betrokkene maakte tijdens zijn verhoor verder geen gewag van ervaringen, situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Oostenrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die volgens hem wijzen op een risico op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

De situatie van verzoekers om internationale bescherming in Oostenrijk wordt belicht in een recent rapport van het onder meer mede door ECRE gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Lukas Gahleitner- Gertz, "Asylum Information Database – Country Report : Austria – 2022 update", laatste update op 05.05.2023).

Het rapport wordt verder AIDA-rapport genoemd en kan worden gevonden onder deze link:

<https://www.asylumineurope.org/reports/country/austria>. Een kopie wordt toegevoegd aan het administratief dossier. Het rapport stelt dat voor personen die terugkeren naar Oostenrijk in het kader van een Dublinprocedure en over wiens initieel verzoek nog geen beslissing werd genomen geen obstakels tegenkomen om dit initiële verzoek te hervatten wanneer ze binnen de twee jaar terugkeren naar Oostenrijk. Het rapport vermeldt verder dat deze verzoekers ook geen moeilijkheden ondervinden om opnieuw toegang te krijgen tot de Oostenrijkse opvangvoorzieningen (AIDA p. 61). We merken op dat de betrokkene binnen de bovenvermelde periode van twee jaar zou worden overgedragen.

Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf het indienen van een verzoek totdat er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De 'Basic Care agreement' legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning.

Het gaat onder meer om opvang, eten, gezondheidszorg, zakgeld, kleding- en schoolbenodigdheden (AIDA p. 93, 95).

In 2022 werd Oostenrijk geconfronteerd met een grote stijging aan verzoekers, wat leidde tot het vollopen van de federale opvangcapaciteit. Daardoor verbleven verzoekers voor een langere periode in de centra waar personen in de ontvankelijkheidsprocedure normaal verblijven (AIDA p. 113). Er wordt in het rapport vermeld dat de omstandigheden in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 115).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Betreffende zijn gezondheidstoestand verklaarde betrokkene dat hij in goede gezondheid verkeert. Hij gaf wel aan last te hebben van gehoorproblemen. We merken op dat de betrokkene tot op heden in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming geen attesten of andere elementen aanbracht, die aanleiding geven te besluiten dat redenen betreffende zijn gezondheid een overdracht aan Oostenrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid in geval van een overdracht een reëel risico impliceren op een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Er werden geen elementen aangevoerd die leiden tot het besluit dat in geval van de betrokkene sprake is van een uit een ernstige mentale of lichamelijke aandoening volgend reëel en bewezen risico op een aanzienlijke en onomkeerbare achteruitgang van de gezondheidstoestand van de betrokkene in geval van een overdracht en in die mate dat de overdracht een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 4 van het EU-Handvest zou impliceren.

Het AIDA-rapport vermeldt dat verzoekers die recht hebben op opvang ook onmiddellijk recht hebben op een ziekteverzekering. Wanneer een verzoeker afgewezen wordt of er voor andere redenen geen recht meer is op opvang zal er nog steeds recht zijn op dringende medische hulpverlening. Verder vermeldt het rapport dat in elke federale provincie diensten zijn die slachtoffers van foltering en getraumatiseerde asielzoekers behandelen. De auteurs maken melding van factoren die een vlotte en adequate toegang tot gezondheidszorg kunnen belemmeren maar dit leidt geenszins tot de conclusie dat de toegang tot gezondheidszorg voor verzoekers om internationale bescherming dermate problematisch is dat een overdracht aan Oostenrijk een risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest tot gevolg dreigt te hebben (AIDA pp. 124-125).

We benadrukken dat Verordening 604/2013 voorzorgsmaatregelen voorziet. In geval van een medische problematiek of speciale noden wordt die informatie neergelegd in een gezondheidsverklaring en voor de overdracht gedeeld met de verantwoordelijke lidstaat op de wijze omschreven in artikel 32 van Verordening 604/2013. Deze uitwisseling van informatie is niet vrijblijvend en is er uitdrukkelijk op gericht dat de ontvangende lidstaat de nodige maatregelen kan treffen.

We zijn van oordeel dat niet aannemelijk gemaakt werd dat de medische voorzieningen in Oostenrijk niet van een vergelijkbaar niveau als in België mogen worden geacht en dat de betrokkene in zijn hoedanigheid van verzoeker om internationale bescherming in Oostenrijk niet de nodige zorgen zal kunnen krijgen.

We merken in deze verder op dat de Oostenrijkse autoriteiten minstens 7 dagen vooraf in kennis zullen worden gesteld van de overdracht van de betrokkene of minstens 10 dagen vooraf in het geval van speciale noden.

Gelet op de voorgaande vaststellingen en overwegingen dient te worden besloten dat in de gegeven omstandigheden een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk niet een niveau van hardheid en ernst vertoont om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat niet aannemelijk werd gemaakt dat een overdracht van de betrokkene aan Oostenrijk een reëel risico impliceert op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Gelet op het voorgaande wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, die aan de Oostenrijkse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 18(1)b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in het bezit van de in artikel 2 van de wet van 15/12/1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(3), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

Betrokkene zal teruggeleid worden naar de bevoegde Oostenrijkse autoriteiten. (...).".

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

2.1. De Raad wijst er verder op dat artikel 43, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen dient te bevatten.

Verzoekende partij betoogt dat de vordering hoogdringend is aangezien zij opgesloten is met het oog op verwijdering. Aan de in de in artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 gestelde vereiste om het hoogdringend karakter van de vordering ten aanzien van de bestreden beslissing toe te lichten, werd dus voldaan. De verwerende partij betwist de hoogdringendheid ook niet.

2.2. Verder moet worden opgemerkt dat, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een bestuurshandeling kan worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

2.3. Verzoekende partij zet haar enig middel als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Le moyen unique est pris de la violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, du principe Audi Alteram Partem et de l'article 5 du règlement (UE) n ° 604/2013 de Dublin, ainsi que des principes généraux de bonne administration, en particulier le devoir de minutie.

A. PRINCIPES

1. Disposition légale

L'article 3 de la Convention Européenne des Droits de l'Homme énonce que :

« Nul ne peut être soumis à la torture ni à des peines ou traitements inhumains ou dégradants ».

1.1 Du caractère général des obligations découlant de l'article 3

Dans l'arrêt de Grande Chambre Labita c. Italie, la Cour européenne des droits de l'homme déclare ce qui suit :

« L'article 3 de la Convention, la Cour l'a dit à maintes reprises, consacre l'une des valeurs fondamentales des sociétés démocratiques. Même dans les circonstances les plus difficiles, telle la lutte contre le terrorisme et le crime organisé, la Convention prohibe en termes absolus la torture et les peines ou traitements inhumains ou dégradants. L'article 3 ne prévoit pas de restrictions, en quoi il contraste avec la majorité des clauses normatives de la Convention et des Protocoles nos 1 et 4, et d'après l'article 15 § 2 il ne souffre nulle dérogation, même en cas de danger public menaçant la vie de la nation (arrêts Selmouni c. France [GC], no 25803/94, § 95, CEDH 1999V, et Assenov et autres c. Bulgarie du 28 octobre 1998, Recueil des arrêts et décisions 1998-VIII, p. 3288, § 93).

La prohibition de la torture ou des peines ou traitements inhumains ou dégradants est absolue, quels que soient les agissements de la victime (arrêt *Chahal c. Royaume-Uni* du 15 novembre 1996, Recueil 1996-V, p. 1855, § 79) (...) »

(Nous soulignons).

1.2 Des principes généraux concernant l'application de l'article 3 dans les affaires d'expulsion

La Cour européenne des droits de l'homme expose les principes généraux concernant l'article 3 dans les affaires d'expulsions, dans les termes suivants :

« 111. La Cour rappelle que les États contractants ont le droit, en vertu d'un principe de droit international bien établi et sans préjudice des engagements découlant pour eux de traités, y compris la Convention, de contrôler l'entrée, le séjour et l'éloignement des non-nationaux (voir, par exemple, *Hirsi Jamaa et autres c. Italie* [GC], no 27765/09, § 113, CEDH 2012, *Üner c. Pays-Bas* [GC], no 46410/99, § 54, CEDH 2006-XII, *Abdulaziz, Cabales et Balkandali c. Royaume-Uni*, 28 mai 1985, § 67, série A no 94, et *Boujlifa c. France*, 21 octobre 1997, § 42, Recueil des arrêts et décisions 1997VI).

Cependant, l'expulsion d'un étranger par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, et donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on l'expulse vers le pays de destination, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (voir, notamment, *Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, §§ 124-125, CEDH 2008).

112. Pour établir s'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé court ce risque réel, la Cour ne peut éviter d'examiner la situation dans le pays de destination à l'aune des exigences de l'article 3 (*Mamatkoulouov et Askarov c. Turquie* [GC], nos 46827/99 et 46951/99, § 67, CEDH 2005-I). Au regard de ces exigences, pour tomber 4 CEDH, *Labita c. Italie* [GC], no 26772/95, 2000, § 119. sous le coup de l'article 3, le mauvais traitement auquel le requérant affirme qu'il serait exposé en cas de renvoi doit atteindre un minimum de gravité. L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause (*Hilal c. Royaume-Uni*, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II) »

(Nous soulignons)

Le risque de violation du principe de non-refoulement doit être examiné lors de n'importe quelle décision d'éloignement, indépendamment de l'introduction d'une demande de protection internationale par la personne concernée. Cela a été établi par la CEDH en 2012 :

« 131. La Cour relève une fois encore que cette réalité était notoire et facile à vérifier à partir de sources multiples. Dès lors, elle estime qu'au moment d'éloigner les requérantes, les autorités italiennes savaient ou devaient savoir que ceux-ci, en tant que migrants irréguliers, seraient exposés en Libye à des traitements contraires à la Convention et qu'ils ne pourraient accéder à aucune forme de protection dans ce pays.

132. Le Gouvernement soutient que les requérants n'ont pas évoqué de façon suffisamment explicite les risques encourus en Libye, dès lors qu'ils n'ont pas demandé l'asile auprès des autorités italiennes. Le simple fait qu'ils se soient opposés à leur débarquement sur les côtes libyennes ne saurait selon lui être considéré comme une demande de protection faisant peser sur l'Italie une obligation en vertu de l'article 3 de la Convention.

133. La Cour observe tout d'abord que cette circonstance est contestée par les intéressés, lesquels ont affirmé avoir fait part aux militaires italiens de leur intention de demander une protection internationale. D'ailleurs, la version des requérants est corroborée par les nombreux témoignages recueillis par le HCR et Human Rights Watch.

Quoi qu'il en soit, la Cour considère qu'il appartenait aux autorités nationales, face à une situation de non-respect systématique des droits de l'homme telle que celle décrite ci-dessus, de s'enquérir du traitement auquel les requérants seraient exposés après leur refoulement (voir, mutatis mutandis, *Chahal*, précité, §§ 104-105, *Jabari*, précité, §§ 4041, M.S.S. c. Belgique et Grèce, précité, § 359). Le fait que les intéressés aient omis de demander expressément l'asile, eu égard aux circonstances de l'espèce, ne dispensait pas l'Italie de respecter ses obligations au titre de l'article 3 de la Convention. »

(Nous soulignons).

1.3 Principes de l'article 3 relatif au transfert Dublin

Dans l'affaire *Tarakhel c. Suisse*, la Cour européenne des droits de l'homme a résumé comme suit les principes relatifs à l'article 3 de la CEDH dans le cadre d'un transfert Dublin :

« 93. La Cour rappelle que, selon sa jurisprudence constante, l'expulsion d'un demandeur d'asile par un État contractant peut soulever un problème au regard de l'article 3, donc engager la responsabilité de l'État en cause au titre de la Convention, lorsqu'il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé courra, dans le pays de destination, un risque réel d'être soumis à la torture ou à des peines ou traitements inhumains ou dégradants. Dans ce cas, l'article 3 implique l'obligation de ne pas expulser la personne en question vers ce pays (*Saadi c. Italie* [GC], no 37201/06, § 152, CEDH 2008 ; M.S.S., précité, § 365 ; *Soering c. Royaume-Uni*, 7 juillet 1989, §§ 90-91, série A no 161 ; *Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni*,

30 octobre 1991, § 103, série A no 125 ; H.L.R. c. France, 29 avril 1997, § 34, Recueil 1997-III ; Jabari c. Turquie, no 40035/98, § 38, CEDH 2000-VIII ; Salah Sheekh c. Pays-Bas, no 1948/04, § 135, CEDH 2007-I). 94. La Cour a dit à de nombreuses reprises que, pour tomber sous le coup de l'interdiction contenue à l'article 3, le traitement doit présenter un minimum de gravité.

L'appréciation de ce minimum est relative ; elle dépend de l'ensemble des données de la cause, notamment de la durée du traitement et de ses effets physiques et mentaux ainsi que, parfois, du sexe, de l'âge et de l'état de santé de la victime (voir, notamment, Kudła c. Pologne [GC], no 30210/96, § 91, CEDH 2000-XI ; M.S.S., précité, § 219).

95. La Cour a également considéré que l'article 3 ne saurait être interprété comme obligeant les Hautes Parties contractantes à garantir un droit au logement à toute personne relevant de leur juridiction (Chapman c. Royaume-Uni [GC], no 27238/95, § 99, CEDH 2001-I). Il ne saurait non plus être tiré de l'article 3 un devoir général de fournir aux réfugiés une assistance financière pour que ceux-ci puissent maintenir un certain niveau de vie (Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 85, 26 avril 2005 ; M.S.S., précité, § 249).

96. Dans l'arrêt M.S.S. (§ 250), la Cour a cependant estimé que la question à trancher dans l'affaire en question ne se posait pas en ces termes. À la différence de la situation dans l'affaire Müslim (précitée, §§ 83 et 84), l'obligation de fournir un logement et des conditions matérielles décentes aux demandeurs d'asile démunis faisait partie du droit positif et pesait sur les autorités grecques en vertu des termes mêmes de la législation nationale qui transposait le droit de l'Union européenne, à savoir la directive Accueil.

Ce que le requérant reprochait aux autorités grecques dans cette affaire, c'était l'impossibilité dans laquelle il s'était trouvé, de par leur action ou leurs omissions délibérées, de jouir en pratique de ces droits afin de pourvoir à ses besoins essentiels.

97. Dans ce même arrêt (§ 251), la Cour a accordé un poids important au statut du requérant, qui était demandeur d'asile et appartenait de ce fait à un groupe de la population particulièrement défavorisé et vulnérable, ayant besoin d'une protection spéciale, et a noté que ce besoin d'une protection spéciale faisait l'objet d'un large consensus à l'échelle internationale et européenne, comme cela ressortait de la Convention de Genève, du mandat et des activités du HCR ainsi que des normes figurant dans la directive Accueil de l'Union européenne.

98. Toujours dans M.S.S. (§§ 252 et 253), devant déterminer si une situation de dénuement matériel extrême pouvait soulever un problème sous l'angle de l'article 3, la Cour a rappelé qu'elle n'avait pas exclu « la possibilité que la responsabilité de l'État [fût] engagée [sous l'angle de l'article 3] par un traitement dans le cadre duquel un requérant totalement dépendant de l'aide publique serait confronté à l'indifférence des autorités alors qu'il se trouverait dans une situation de privation ou de manque à ce point grave qu'elle serait incompatible avec la dignité humaine » (Budina c. Russie, (déc.), no 45603/05, 18 juin 2009).

(...)

103. Il ressort également de l'arrêt M.S.S. que la présomption selon laquelle un État participant au système « Dublin » respecte les droits fondamentaux prévus par la Convention n'est pas irréfragable. Pour sa part, la Cour de justice de l'Union européenne a jugé que la présomption selon laquelle un État « Dublin » respecte ses obligations découlant de l'article 4 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne était renversée en cas de « défaillances systémiques de la procédure d'asile et des conditions d'accueil des demandeurs d'asile dans l'État membre responsable, impliquant un traitement inhumain ou dégradant, au sens de l'article 4 de la Charte, des demandeurs d'asile transférés vers le territoire de cet État membre » (paragraphe 33 cidessus).

104. Dans le cas d'un renvoi « Dublin », la présomption selon laquelle un État contractant « de destination » respecte l'article 3 de la Convention peut donc être valablement réfutée en présence de « motifs sérieux et avérés de croire » que la personne objet de la mesure de renvoi courra un « risque réel » de subir des traitements contraires à cette disposition dans l'État de destination.

L'origine du risque encouru ne modifie en rien le niveau de protection garanti par la Convention et les obligations que celle-ci impose à l'État auteur de la mesure de renvoi.

Elle ne dispense pas cet État d'examiner de manière approfondie et individualisée la situation de la personne objet de la mesure et de surseoir au renvoi au cas où le risque de traitements inhumains ou dégradants serait avéré.

La Cour note d'ailleurs que cette approche a été suivie par la Cour suprême du Royaume-Uni dans son arrêt du 19 février 2014 (paragraphe 52 ci-dessus).

105. Dans le cas d'espèce, la Cour doit donc rechercher si, au vu de la situation générale du dispositif d'accueil des demandeurs d'asile en Italie et de la situation particulière des requérants, il existe des motifs sérieux et avérés de croire qu'en cas de renvoi vers l'Italie les requérants risqueraient de subir des traitements contraires à l'article 3.

(...)

122. Il s'ensuit que, si les requérants devaient être renvoyés en Italie sans que les autorités suisses aient au préalable obtenu des autorités italiennes une garantie individuelle concernant, d'une part, une prise en charge adaptée à l'âge des enfants et, d'autre part, la préservation de l'unité familiale, il y aurait violation de l'article 3 de la Convention.⁷

» (Nous soulignons).

Par conséquent, une évaluation dans le cadre d'un retour au titre du règlement Dublin III et d'un risque réel de violation de l'article 3 de la CEDH ne peut avoir lieu qu'après une véritable enquête, de sorte que tous les doutes raisonnables concernant un risque de violation de l'article 3 de la CEDH puissent être levés.

1.4 De la charge de la preuve

Lorsqu'un risque de violation de l'article 3 de la Convention est invoqué, la Cour européenne des droits de l'homme a établi les principes suivants en ce qui concerne la charge de la preuve :

« 128. Pour déterminer l'existence de motifs sérieux et avérés de croire à un risque réel de traitements incompatibles avec l'article 3, la Cour s'appuie sur l'ensemble des éléments qu'on lui fournit ou, au besoin, qu'elle se procure d'office (H.L.R. c. France précité, § 37, et Hilal c. Royaume-Uni, no 45276/99, § 60, CEDH 2001-II). Dans des affaires telles que la présente espèce, la Cour se doit en effet d'appliquer des critères rigoureux en vue d'apprécier l'existence d'un tel risque (Chahal précité, § 96).

129. Il appartient en principe au requérant de produire des éléments susceptibles de démontrer qu'il y a des raisons sérieuses de penser que, si la mesure incriminée était mise à exécution, il serait exposé à un risque réel de se voir infliger des traitements contraires à l'article 3 (N. c. Finlande, no 38885/02, § 167, 26 juillet 2005). Lorsque de tels éléments sont produits, il incombe au Gouvernement de dissiper les doutes éventuels à leur sujet »

(Nous soulignons).

114. L'appréciation doit se concentrer sur les conséquences prévisibles de l'expulsion du requérant vers le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans ce pays et des circonstances propres à l'intéressé (Vilvarajah et autres c. Royaume-Uni, 30 octobre 1991, § 108, série A no 215). À cet égard, et s'il y a lieu, la Cour examinera s'il existe une situation générale de violence dans le pays de destination (Sufi et Elmi c. Royaume-Uni, nos 8319/07 et 11449/07, § 216, 28 juin 2011).

(...)

116. Dans une affaire d'expulsion, il appartient à la Cour de rechercher si, eu égard à l'ensemble des circonstances de la cause portée devant elle, il y a des motifs sérieux et avérés de croire que l'intéressé, si on le renvoie dans son pays, y courra un risque réel d'être soumis à un traitement contraire à l'article 3 de la Convention. Si l'existence d'un tel risque est établie, l'expulsion du requérant emporterait nécessairement violation de l'article 3, que le risque émane d'une situation générale de violence, d'une caractéristique propre à l'intéressé, ou d'une combinaison des deux. Il est clair néanmoins que toute situation générale de violence n'engendre pas un tel risque. Au contraire, la Cour a précisé qu'une situation générale de violence serait d'une intensité suffisante pour créer un tel risque uniquement « dans les cas les plus extrêmes » où l'intéressé encourt un risque réel de mauvais traitements du seul fait qu'un éventuel retour l'exposerait à une telle violence (Sufi et Elmi, précité, §§ 216 et 218 ; voir aussi, notamment, L.M. et autres c. Russie, nos 40081/14, 40088/14 et 40127/14, § 108, 15 octobre 2015, et Mamazonov c. Russie, no 17239/13, §§ 132-133, 23 octobre 2014) »

(Nous soulignons).

La Cour précise encore que :

« 87. Pour ce qui est de l'appréciation des éléments de preuve, il est établi dans la jurisprudence de la Cour que « l'existence [du] risque doit s'apprécier principalement par référence aux circonstances dont l'État en cause avait ou devait avoir connaissance au moment de l'expulsion » (F.G. c. Suède, précité, § 115, cité au paragraphe 83 cidessus). L'État contractant a donc l'obligation de tenir compte non seulement des éléments de preuve soumis par la requérant, mais aussi de toute autre circonstance pertinente pour l'affaire examinée »

(Nous soulignons).

Enfin, la Cour énonce également que :

« 130. Pour vérifier l'existence d'un risque de mauvais traitements, la Cour doit examiner les conséquences prévisibles du renvoi du requérant dans le pays de destination, compte tenu de la situation générale dans celui-ci et des circonstances propres au cas de l'intéressé (Vilvarajah et autres, précité, § 108 in fine).

131. Dans ce but, en ce qui concerne la situation générale dans un pays, la Cour a souvent attaché de l'importance aux informations contenues dans les rapports récents provenant d'associations internationales indépendantes de défense des droits de l'homme telles qu'Amnesty International, ou de sources gouvernementales, parmi lesquelles le Département d'Etat américain (voir, par exemple, Chahal, précité, §§ 99- 100, Müslim c. Turquie, no 53566/99, § 67, 26 avril 2005, Said c. Pays-Bas, no 2345/02,

§ 54, CEDH 2005-VI, et *Al-Moayad c. Allemagne* (déc.), no 35865/03, §§ 65-66, 20 février 2007)»¹⁰ (Nous soulignons).

2. Audi Alteram Partem

L'article 5 du règlement de Dublin prévoit également que :

« 1. Afin de faciliter le processus de détermination de l'État membre responsable, l'État membre procédant à cette détermination mène un entretien individuel avec le demandeur.

Cet entretien permet également de veiller à ce que le demandeur comprenne correctement les informations qui lui sont fournies conformément à l'article 4. 2. L'entretien individuel peut ne pas avoir lieu lorsque:

a) le demandeur a pris la fuite; ou

b) après avoir reçu les informations visées à l'article 4, le demandeur a déjà fourni par d'autres moyens les informations pertinentes pour déterminer l'État membre responsable. L'État membre qui se dispense de mener cet entretien donne au demandeur la possibilité de fournir toutes les autres informations pertinentes pour déterminer correctement l'État membre responsable avant qu'une décision de transfert du demandeur vers l'État membre responsable soit prise conformément à l'article 26, paragraphe 1.

3. L'entretien individuel a lieu en temps utile et, en tout cas, avant qu'une décision de transfert du demandeur vers l'État membre responsable soit prise conformément à l'article 26, paragraphe 1.

4. L'entretien individuel est mené dans une langue que le demandeur comprend ou dont on peut raisonnablement supposer qu'il la comprend et dans laquelle il est capable de communiquer. Si nécessaire, les États membres ont recours à un interprète capable d'assurer une bonne communication entre le demandeur et la personne qui mène l'entretien individuel.

5. L'entretien individuel a lieu dans des conditions garantissant dûment la confidentialité. Il est mené par une personne qualifiée en vertu du droit national.

6. L'État membre qui mène l'entretien individuel rédige un résumé qui contient au moins les principales informations fournies par le demandeur lors de l'entretien. Ce résumé peut prendre la forme d'un rapport ou d'un formulaire type. L'État membre veille à ce que le demandeur et/ou le conseil juridique ou un autre conseiller qui représente le demandeur ait accès en temps utile au résumé.¹¹ » (Nous soulignons)

Le droit d'être entendu - audi alteram partem - est un élément important d'une enquête correcte et rigoureuse, d'autant plus marquée dans les situations où le requérant exprime des craintes liées à un transfert vers un pays dans le cadre de la procédure de Dublin, comme c'est le cas avec l'Autriche dans notre contexte. Que le droit d'être entendu est, en outre, un principe général du droit, dont il découle que les autorités administratives doivent donner à l'intéressé la possibilité d'exprimer son point de vue de manière adéquate et effective au cours d'une procédure administrative et avant qu'une décision susceptible de porter atteinte à ses intérêts ne soit prise (voir CJUE 22 novembre 2012, C-277/11, M.M., § 87 et la jurisprudence qui y est citée).

“Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen.

Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, *Boudjlida*, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, *Sopropé*, § 50).” (RvV, nr. 194.856, 10 november 2017)

Il est évident que le non-respect du droit d'être entendu n'entraîne pas toujours l'illégalité de la décision prise :

“Om een dergelijke onrechtmatigheid te constateren, dient aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval te worden nagegaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanige wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat de betrokkene specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek de gemachtigde van de staatssecretaris zouden kunnen doen afzien van het opleggen van de bestreden maatregel”¹²

Par conséquent, pour prendre une décision correcte, la partie défenderesse devait fonder ses décisions sur tous les éléments factuels et juridiques connus, qu'elle devait inclure dans la décision attaquée.

3. Du devoir de minutie

En vertu du devoir de minutie – principe général de bonne administration –, « aucune décision administrative ne peut être régulièrement prise sans que son auteur ait, au préalable, procédé à un examen complet et détaillé des circonstances de l'affaire sur laquelle il entend se prononcer ».

Ce principe « oblige dès lors l'autorité à effectuer une recherche minutieuse des faits, à récolter tous les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin de pouvoir prendre la décision en pleine connaissance de cause, après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce (nous soulignons) »

B. EN L'ESPECE

1. Examen de l'article 3 de la CEDH par la partie adverse

Il est essentiel de noter que le requérant signifie la crainte de retourner en Autriche dès lors qu'il y a subi des violences et une détention de quelques jours.

La partie adverse, dans son argumentation pour justifier la non-violation de l'article 3 de la CEDH, a mentionné ce qui suit :

(..)

Dans le cadre de l'affaire en question, l'examen de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme par la partie adverse s'est concentré sur la présomption selon laquelle l'Autriche respecte bien les enseignements de l'article 3 de la CEDH dès lors qu'elle y adhère, qu'elle adhère à la Convention de Genève et qu'elle offre bien des structures d'accueil.

Néanmoins, le requérant indique avoir subi des mauvais traitements de la part de la police autrichienne et avoir été détenu quelques jours dans un centre de détention.

L'Office des étrangers ne fait néanmoins pas état de cela et concernant les conditions d'accueil dans les centres, il indique que même si l'Autriche connaît actuellement des difficultés à accueillir les demandeurs de protection dans des structures, cela ne constitue pas un risque avéré de traitement inhumain ou dégradant en cas de renvoi dans ce pays.

1.1 Absence de places dans les centres d'accueil

L'Autriche connaît actuellement une résurgence de demandes d'asile. Les centres d'accueil au niveau fédéral chargé de la première phase de la procédure d'asile ont atteint leur capacité maximale :

"In October 2022, a reception crisis hit Austria. Due to the lack of cooperation between the provinces, who are responsible for the accommodation of asylum seekers after positive conclusion of the admissibility procedure, and the federal system, asylum seekers had to be accommodated in tents due to shortage of capacity in the federal reception centres"

(Traduction libre : En octobre 2022, une crise d'accueil a touché l'Autriche. En raison du manque de coopération entre les provinces, responsables de l'hébergement des demandeurs d'asile après une conclusion positive de la procédure de recevabilité, et le système fédéral, les demandeurs d'asile ont dû être logés dans des tentes en raison d'une pénurie de places dans les centres d'accueil fédéraux.)

"As the registration process for non-vulnerable applicants was altered, so called waiting zones were established close to police stations where the first interviews were conducted. The reception conditions in these waiting zones were very poor and inadequate, possibly contributing to the high number of applicants travelling on to other countries after applying for asylum in Austria"¹⁵

(Traduction libre : Suite à la modification du processus d'inscription pour les demandeurs d'asile non vulnérables, des zones d'attente, appelées ainsi, ont été établies à proximité des commissariats de police où les premiers entretiens étaient menés. Les conditions d'accueil dans ces zones d'attente étaient très précaires et inadéquates, contribuant éventuellement au nombre élevé de demandeurs d'asile qui partaient vers d'autres pays après avoir déposé une demande d'asile en Autriche).

Ainsi, si les demandeurs d'asile ne sont pas accueillis dans des tentes, soit dans la rue, ils le sont dans des centres où les conditions sont inadéquates.

Concernant ces conditions d'accueil, il est perturbant de constater que de plus amples informations concernant la basse qualité d'accueil de ces centres ne puissent être connues. Ce manque de transparence a d'ailleurs été mis en avant par la Commissaire des droits de l'Homme au Conseil de l'Europe :

"The Commissioner's attention was drawn to the fact that the access to federal reception facilities is very restricted, not only for civil society actors, but also for local officials. Several of the Commissioner's interlocutors complained about what they consider to be a lack of transparency and accountability and raised concern about the risk of these facilities becoming "black boxes" operating without non-state actors' scrutiny. In the course of her visit to the

Initial Reception Centre of Traiskirchen though, the Commissioner was informed that it is envisaged to enhance the cooperation with NGOs, including to propose recreational activities for residents, especially children"

(Traduction libre : L'attention du Commissaire a été attirée sur le fait que l'accès aux établissements d'accueil fédéraux est très restreint, non seulement pour les acteurs de la société civile, mais aussi pour les fonctionnaires locaux. Plusieurs interlocuteurs du Commissaire se sont plaints de ce qu'ils considèrent comme un manque de transparence et de responsabilité, exprimant leur préoccupation quant au risque que ces établissements deviennent des "boîtes noires" fonctionnant sans surveillance d'acteurs non étatiques. Cependant, au cours de sa visite au Centre d'accueil initial de Traiskirchen, le Commissaire a été informé qu'il était envisagé d'améliorer la coopération avec les ONG, notamment en proposant des activités récréatives pour les résidents, en particulier les enfants).

Elle affirme également, à l'issue de sa visite des centres d'accueil en Autriche, que les conditions posent question :

"The Commissioner is concerned about the unsatisfactory living conditions prevailing in several reception facilities. She calls on the Austrian authorities to effectively protect the right to adequate housing of applicants for international protection, including by adopting harmonised standards regarding the reception centres and pursuing cooperation with the provinces with a view to addressing the shortcomings in the implementation of the instruments defining the repartition of tasks between the federal state and the provinces, and to put an end to lengthy stays and overcrowding in federal reception facilities"

(Traduction libre : La Commissaire exprime sa préoccupation concernant les conditions de vie insatisfaisantes prévalant dans plusieurs établissements d'accueil. Elle appelle les autorités autrichiennes à protéger efficacement le droit à un logement adéquat des demandeurs de protection internationale, notamment en adoptant des normes harmonisées concernant les centres d'accueil et en poursuivant la coopération avec les provinces afin de remédier aux lacunes dans la mise en œuvre des instruments définissant la répartition des tâches entre l'État fédéral et les provinces, et de mettre fin aux séjours prolongés et à la surpopulation dans les établissements d'accueil fédéraux).

Dès lors que des doutes fondés apparaissent quant à la possibilité que le requérant doive faire face à des conditions d'accueil à ce point non-adéquates voire inexistantes de sorte qu'il subisse un traitement pour le moins inhumain, l'État de renvoi doit veiller à écarter lesdits doutes en effectuant une enquête approfondie quant aux conditions d'accueil en Autriche.

1.2 Climat de haine à l'encontre des demandeurs d'asile musulmans

Les dires du requérant selon lesquelles il aurait été appréhendé violemment par la police concordent avec le climat qui règnerait pour partie en Autriche concernant les demandeurs d'asile et spécifiquement ceux de confession musulmane.

D'après la Commissaire des droits de l'Homme du Conseil de l'Europe le climat qui règnerait actuellement serait un climat de haine et elle appelle les autorités autrichiennes à y pallier tout en reconnaissant le cadre légal qui a été mis en place afin de criminaliser la discrimination :

"[...] More recently, in its 2020 report, the European Commission against Racism and Intolerance (ECRI) of the Council of Europe noted with concern that Austrian public discourse had become increasingly xenophobic in recent years, and political speech had taken on highly divisive and antagonistic overtones particularly targeting Muslims and refugees. The information received by the Commissioner during her visit confirms the abovementioned concerns, with several of her interlocutors deploring a rise in racist hate speech and hate crime and noting that certain initiatives of the authorities, such as the attempt to prohibit the headscarf in primary schools,⁴⁸ or supported by them such as the publication of an "Islam map",⁴⁹ contributed to fuelling a hostile rhetoric and the stigmatisation of asylum seekers, refugees, and migrants, in particular those of Muslim confession"

(Traduction libre: Plus récemment, dans son rapport de 2020, la Commission européenne contre le racisme et l'intolérance (ECRI) du Conseil de l'Europe a noté avec inquiétude que le discours public autrichien était devenu de plus en plus xénophobe ces dernières années, et que le discours politique avait pris des tonalités fortement divisives et antagonistes, visant particulièrement les musulmans et les réfugiés. Les informations recueillies par la Commissaire lors de sa visite confirment les préoccupations susmentionnées, plusieurs de ses interlocuteurs déplorant une augmentation des discours haineux racistes et des crimes de haine, et notant que certaines initiatives des autorités, telles que la tentative d'interdire le port du foulard à l'école primaire, ou soutenues par elles, comme la publication d'une "carte de l'islam", contribuent à alimenter une rhétorique hostile et à la stigmatisation des demandeurs d'asile, des réfugiés et des migrants, en particulier ceux de confession musulmane).

"The Commissioner is concerned about the deterioration of the climate prevailing in Austria towards asylum seekers, refugees and migrants. While welcoming the measures taken to combat hate speech and hate crime, she urges the Austrian authorities to raise awareness about these measures and to ensure their effective implementation, and recalls the particular responsibility of political leaders who, as stressed by ECRI, "must take a firm and public stance against the expression of racist hate speech and react to any such expression with a strong counter-hate speech message." She further invites authorities to implement all the recommendations issued by ECRI in its 2020 report"

(Traduction libre : La Commissaire exprime sa préoccupation face à la détérioration du climat prévalant en Autriche à l'égard des demandeurs d'asile, des réfugiés et des migrants. Tout en saluant les mesures prises pour lutter contre les discours de haine et les crimes de haine, elle exhorte les autorités autrichiennes à sensibiliser sur ces mesures et à assurer leur mise en œuvre effective. Elle rappelle la responsabilité particulière des dirigeants politiques qui, comme le souligne l'ECRI, "doivent prendre une position ferme et publique contre l'expression de discours de haine raciste et réagir à toute expression de ce type par un message de contre-discours fort." Elle invite également les autorités à mettre en œuvre toutes les recommandations émises par l'ECRI dans son rapport de 2020).

Les actions qu'auraient ainsi menées la police autrichienne à l'encontre du requérant ne peuvent être niées lorsqu'il est établi que les autorités autrichiennes participent également à la propagation de ce climat haineux en clamant des discours racistes et islamophobes.

Tenant compte de la qualité de demandeur d'asile et de personne de confession musulmane du requérant, de sérieux doutes concernant sa sécurité en Autriche sont à souligner. Dès lors, le risque qu'il ait à subir de nouveau des violences policières mais également des crimes de haine provenant de la population est avéré.

En tenant compte de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'homme, qui interdit la torture et les traitements inhumains ou dégradants, la situation du demandeur en Autriche soulève de sérieuses préoccupations. Les conditions d'accueil et les actes de violences auxquels il sera probablement confronté, qui correspondent à ses expériences antérieures dans ce pays, semblent constituer une violation flagrante de cet article. Cette perspective renforce les inquiétudes quant au respect des droits fondamentaux et de la dignité de l'individu dans le cadre du système d'asile autrichien.

Cependant, il apparaît que la partie adverse n'ait pas effectué un examen approfondi de la situation du requérant, en ne prenant pas en compte les rapports récents sur les conditions d'accueil et le climat d'accueil en Autriche, de même que la qualité particulière de personne musulmane du requérant. Par conséquent, elle ne peut pas exclure que le requérant, une fois en Autriche, subira la violation de ses droits au regard de l'article 3 de la CEDH.

2. Audi Alteram Partem

Que le droit d'être entendu - audi alteram partem - est un élément important d'une enquête correcte et rigoureuse, d'autant plus lorsque le requérant craint un retour en Autriche. Que le droit d'être entendu est, en outre, un principe général du droit, dont il découle que les autorités administratives doivent donner à l'intéressé la possibilité d'exprimer son point de vue de manière adéquate et effective dans le cadre d'une procédure administrative et avant que ne soit prise une décision susceptible de porter atteinte à ses intérêts (voir CJUE 22 novembre 2012, C-277/11, M.M., § 87 et la jurisprudence qui y est citée).

"Volgens de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft de regel dat aan de adressaat van een bezwarend besluit de gelegenheid moet worden gegeven om zijn opmerkingen kenbaar te maken voordat dit besluit wordt genomen, tot doel de bevoegde autoriteit in staat te stellen naar behoren rekening te houden met alle relevante elementen.

Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in staat te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 49 en HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, § 37).

Het recht om te worden gehoord impliceert tevens dat de overheid met de nodige aandacht kennis neemt van de opmerkingen van de betrokkene door alle relevante gegevens van het geval zorgvuldig en onpartijdig te onderzoeken en het besluit toereikend te motiveren (HvJ 18 december 2008, C-349/07, Sopropé, § 50)."

Ainsi, il était impératif que le requérant soit entendu dans une langue qu'il comprend suffisamment, et que la décision finale s'appuie sur tous les éléments factuels et juridiques disponibles, y compris les rapports récents. Ce qui n'a pas été le cas dès lors qu'il a été interrogé en turc alors que le requérant n'a que des connaissances très superficielles en cette langue. De même, puisque les conditions d'accueil actuellement difficiles d'accès en Autriche n'ont pas été pris en compte.

Puisque le requérant n'a pas été questionné dans une langue qu'il comprend, le principe audi alteram partem a été violé. De même que de sérieux doutes sont dès lors à émettre quant aux informations qui fondent la décision attaquée.

3. Du devoir de minutie

La partie adverse aurait dû, en application de son devoir de minutie, tenir compte des éléments se rapportant aux conditions d'accueil inadéquates de l'Autriche.

De même, ce devoir impliquant d'effectuer une recherche minutieuse des faits et de prendre en considération tous les éléments du dossier, la qualité de personne ciblée par des actes racistes en Autriche du requérant aurait dû être dûment prise en compte. Et ce, d'autant plus lorsque le requérant a

fait part des violences policières qu'il a subi lors de son précédent passage à cet endroit. Ce qui n'a pas été le cas."

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.5. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen."*

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoekende partij (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218). Artikel 4 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 3 van het EVRM worden toegekend.

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering of overdracht door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, § 96). Hierbij moet benadrukt worden dat ook in het kader van het EVRM het vermoeden niet onweerlegbaar is waarop het systeem van de Dublinverordening is gebaseerd dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen. Dit is het wederzijds vertrouwensbeginsel (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het EHRM weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken verzoeker van internationale bescherming bij verwijdering of overdracht een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 104).

Ook het Hof van Justitie onderschrijft het belang van het wederzijds vertrouwensbeginsel maar heeft ook benadrukt dat de overdracht van verzoekers van internationale bescherming in het kader van het Dublinsysteem in bepaalde omstandigheden onverenigbaar kan zijn met het verbod van artikel 4 van het Handvest. Zo is het niet uitgesloten dat de werking van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden kan ondervinden. Het Hof van Justitie heeft geoordeeld dat een verzoeker van internationale bescherming een ernstig risico op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van dat artikel zou lopen in het geval van overdracht aan een lidstaat waarvan ernstig moet worden gevreesd dat het systeem van de asielprocedure en de opvangvoorzieningen voor verzoekers van internationale bescherming er tekortschieten. Op grond van het in dat artikel neergelegde verbod mogen de lidstaten dus geen overdracht aan een lidstaat verrichten in het kader van het Dublinsysteem wanneer zij niet onkundig kunnen zijn van het bestaan van dergelijke tekortkomingen in die lidstaat (HvJ 21 december 2014, gevoegde zaken C411/10 en 493/10).

Wanneer lidstaten de Dublin III-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een procedure voor het onderzoek naar internationale bescherming hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een verzoeker om internationale bescherming, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, *M.S.S. v. België en Griekenland*, par. 342). Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een terugkeer of overdracht van verzoeker naar de verantwoordelijke lidstaat te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99 (c)). Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, *Said/Nederland*, § 54; EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 67; EHRM 15 november 1996, *Chahal/Verenigd Koninkrijk*, §§ 99-100).

Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 111).

Het komt verzoekende partij toe om een begin van bewijs te leveren van zwaarwegende gronden die aannemelijk maken dat zij bij verwijdering of overdracht naar het land van bestemming rechtstreeks of onrechtstreeks zal worden blootgesteld aan een reëel risico op onmenselijke behandeling (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 99, punt (b) en RvS 20 mei 2005, nr. 144.754). Het bestaan van een reëel risico op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling moet worden beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. *mutatis mutandis*: EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 81; EHRM 20 maart 1991, *Cruz Varas en cons./Zweden*, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, *Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk*, § 107). Er rust op de verwerende partij, bij het nemen van een verwijderings- of overdrachtsbeslissing, de plicht om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te verrichten van gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (cf. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, §§ 293 en 388). Wat het onderzoek naar de persoonlijke situatie betreft, oordeelde het Hof van Justitie in een arrest van 16 februari 2017 dat zelfs indien niet ernstig hoeft te worden gevreesd voor systeemfouten in de lidstaat die verantwoordelijk is voor de behandeling van het verzoek om internationale bescherming, een verzoeker van internationale bescherming slechts kan worden overgedragen in het kader van de Dublin III-verordening in omstandigheden waarin het uitgesloten is dat die overdracht een reëel risico inhoudt dat de betrokkene wordt onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 4 van het Handvest. Dit vereist volgens het Hof een onderzoek naar individuele elementen die een overdracht in de weg staan (HvJ 16 februari 2017, *C.K. e.a. t. Slovenië*, C-578/16 PPU).

2.6. Blijkens de bestreden beslissing is de verwerende partij zich bewust van haar internationale verplichtingen en heeft zij in dit verband ruim gemotiveerd.

2.6.1. Verzoekende partij betoogt vooreerst dat geen rekening werd gehouden met het gegeven dat zij reeds een slechte behandeling door de Oostenrijkse politie heeft ondergaan en dat zij gedurende enkele dagen in een detentiecentrum werd vastgehouden.

2.6.2. De Raad stelt evenwel vast dat in de bestreden beslissing wordt gemotiveerd: *“Tijdens het persoonlijk onderhoud werd gevraagd naar de specifieke reden(en) aan de basis van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming in België. Met betrekking tot de omstandigheden qua opvang en/of behandeling werd de betrokkene eveneens gevraagd of hij bezwaren heeft tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat in het kader van Verordening 604/2013. Betrokkene verklaarde dat hij in België een verzoek om internationale bescherming wil indienen omdat zijn vrienden in België hem vertelden dat het een goed land is en dat hij erkend zou worden. Hij stelde België te verkiezen boven Oostenrijk omdat zijn vrienden hem België aangeraden hebben. Hij uitte bezwaar tegen een overdracht aan Oostenrijk omdat zijn vrienden in België zijn en hij in Oostenrijk geen vrienden heeft. Hij voegde eraan toe dat hij Oostenrijk niet verlaten zou hebben als zijn vrienden hem niet hadden aangeraden om naar België te gaan.”* Dit strookt met de gegevens van het administratief dossier waaruit blijkt dat verzoekende partij louter stelde niet te willen terugkeren naar Oostenrijk omdat haar vrienden in België zijn en zij in Oostenrijk geen vrienden heeft. Ondanks het gegeven dat haar volgende uitdrukkelijke vraag werd gesteld: *“Hebt u redenen, met betrekking tot de omstandigheden van opvang of van behandeling, die uw verzet om uw overdracht naar de lidstaat die verantwoordelijk is voor uw verzoek om internationale bescherming (...) zouden rechtvaardigen?”* maakte verzoekende partij hoegenaamd geen gewag van enige slechte behandeling door de Oostenrijkse politie. Evenmin verklaarde zij daar te zijn vastgehouden. Integendeel zelfs, zij stelde dat zij Oostenrijk niet zou verlaten hebben indien haar vrienden haar niet hadden aangeraden naar België te komen. Tevens verklaarde zij dat zij in een open kamp in de buurt van Wenen heeft verbleven gedurende ongeveer vijf dagen (Verklaring DVZ, 27 oktober 2023, 34 en 39). De thans geuite volkomen gratuite bewering in het verzoekschrift dat zij slecht zou behandeld geweest zijn in Oostenrijk en dat zij aldaar werd vastgehouden, gaat regelrecht in tegen haar verklaringen die zij heeft afgelegd naar aanleiding van haar gehoor en is aldus ontdaan van enige geloofwaardigheid. Gelet op haar verklaringen die zij bij de dienst vreemdelingenzaken heeft afgelegd kan verzoekende partij ook bezwaarlijk verwachten enig motief omtrent slechte behandelingen die zij in Oostenrijk zou ondergaan hebben in de bestreden beslissing terug te vinden.

2.6.3. Wat betreft het aspect van de opvang heeft de verwerende partij verder als volgt gemotiveerd, zich daarbij baserend op het hierin vermelde *“Asylum Information Database- Country Country Report : Austria*

– 2022 update”, laatste update op 05.05.2023 (hierna: het AIDA-rapport):

“Het rapport vermeldt dat een verzoeker in Oostenrijk recht heeft op een basis van materiële en financiële ondersteuning (Basic Care) vanaf het indienen van een verzoek totdat er een finale beslissing is genomen. Er kunnen per provincie wel verschillen optreden in de manier waarop deze Basic Care in de praktijk wordt geïmplementeerd. De ‘Basic Care agreement’ legt vast wat juist wordt inbegrepen in de materiële ondersteuning.

Het gaat onder meer om opvang, eten, gezondheidszorg, zakgeld, kleding- en schoolbenodigdheden (AIDA p. 93, 95).

In 2022 werd Oostenrijk geconfronteerd met een grote stijging aan verzoekers, wat leidde tot het vollopen van de federale opvangcapaciteit. Daardoor verbleven verzoekers voor een langere periode in de centra waar personen in de ontvankelijkheidsprocedure normaal verblijven (AIDA p. 113). Er wordt in het rapport vermeld dat de omstandigheden in de Oostenrijkse opvangfaciliteiten als adequaat worden beoordeeld. Er wordt vermeld dat de omstandigheden in verschillende opvangcentra kunnen variëren maar dat ze in het algemeen verbeteren door een terugval in het aantal op te vangen personen (AIDA p. 115).

We beamen dat het AIDA-rapport ook kritische bemerkingen plaatst bij bepaalde aspecten van de procedure tot het bekomen van internationale bescherming en de opvang in Oostenrijk. We zijn echter van oordeel dat deze tekortkomingen niet kunnen worden gelijkgesteld met een systemisch en structureel falen en bezwaarlijk kan worden gesteld dat de Oostenrijkse instanties algeheel falen in het bieden van opvang en bijstand en het toegang verlenen tot de procedure tot het bekomen van internationale bescherming. Het AIDA-rapport leidt niet tot het besluit dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen in Oostenrijk dermate structurele tekortkomingen vertonen dat personen die in het kader van Verordening (EU) nr. 604/2013 aan Oostenrijk worden overgedragen per definitie een reëel risico lopen op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.”

Verzoekende partij focust zich op de zinsnede in het samenvattend rapport “*Overview of the of the main changes since the previous report update*” dat er in oktober 2022 een opvangcrisis was in Oostenrijk en dat asielzoekers gelet op het tekort aan opvangplaatsen in de federale opvangcentra opgevangen werden in tenten alsook in inadequate wachtruimtes, doch gaat eraan voorbij dat in het AIDA-rapport zelf verder wordt gesteld dat in november 2022 asielzoekers van de tenten naar gebouwen werden verhuisd omwille van de slechte weersomstandigheden, er kritiek kwam op de opvang in tenten, dat er provisoire wachtruimtes werden ingericht doch waar de omstandigheden niet adequaat waren en velen zelfs geen toegang hadden tot deze wachtruimtes, dat de Oostenrijkse overheid haar beleid op dat vlak dan heeft gewijzigd waardoor, alsook mede door de daling van het aantal asielzoekers “*at the start of 2023 there were no more reports of cases of homeless applicants*” (bij het begin van 2023 er geen gevallen meer waren van dakloze asielzoekers) (AIDA-rapport, p. 95, 116).

Wat betreft de opvangomstandigheden kan in het AIDA-rapport verder gelezen worden dat er een Basic-care overeenkomst is wat betreft materiële ondersteuning, waaronder opvang. Er wordt gesteld dat de omstandigheden in de opvangcentra variëren, maar dat de omstandigheden steeds verbeteren, samen met de afname van het aantal personen dat in de centra verblijft (AIDA-rapport, p. 93, 113). Waar in het in het verzoekschrift opgenomen citaat het gebrek aan toegang tot de centra door burgerlijke actoren en lokale ambtsdragers gehekel wordt en daardoor een risico op gebrek aan transparantie ontstaat, wijst de Raad er nog op dat uit het AIDA-rapport blijkt dat eind 2021 nog een nationaal onderzoek werd gevoerd onder de ngo’s werkzaam in de “*basic-care*” en dat de resultaten daarvan in het rapport (dat van recentere datum is dan de opmerking van de commissaris voor de mensenrechten van de Europese Raad) worden besproken. De Raad stelt vast dat algehele lezing van het rapport over de opvangomstandigheden in de Oostenrijkse opvangcentra (AIDA-rapport, p. 115-120) de verwerende partij terecht doet besluiten dat, hoewel er kritische bemerkingen kunnen geplaatst worden bij bepaalde aspecten van de opvang, er geen sprake is van structurele tekortkomingen waardoor verzoekende partij bij terugkeer een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM dreigt te ondergaan. Verzoekende partij toont met de in het verzoekschrift opgenomen citaten niet aan dat zij riskeert terecht te komen in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die haar niet in staat stelt om te voorzien in haar meest elementaire behoeften, zoals eten, een bad nemen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor haar fysieke of mentale gezondheid, of haar in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (cfr. HvJ, Jawo, C 163/17 van 19 maart 2019).

2.6.4. Waar verzoekende partij nogmaals benadrukt dat haar verklaringen over de door haar ondergane slechte behandeling door de politie overeenstemmen met het heersend klimaat in Oostenrijk inzake asielzoekers, zeker indien deze een moslimachtergrond hebben, herhaalt de Raad dat haar thans geuite

gratis beweringen inzake de slechte behandeling in Oostenrijk niet geloofwaardig zijn gelet op haar eerdere verklaringen tijdens het gehoor bij de dienst vreemdelingenzaken.

De citaten die er voorts op wijzen dat er sprake is van een toename van xenofobie, een anti-vluchtelingendiscours en haatmisdrijven in Oostenrijk kunnen op zich niet leiden tot het besluit dat verzoekende partij bij haar overdracht aan Oostenrijk per definitie een met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest strijdige behandeling te beurt zal vallen. De door verzoekende partij aangehaalde berichtgeving wijst er niet op dat het overgrote deel van de Oostenrijkse bevolking racistisch en islamofob is. Dat er in individuele gevallen sprake kan zijn van racisme, discriminatie of xenofobie ten opzichte van vreemdelingen, geeft geen aanleiding tot de conclusie dat indien verzoekende partij in Oostenrijk het slachtoffer wordt van een dergelijk incident, zij hiervoor geen klacht kan indienen bij de bevoegde Oostenrijkse instanties of dat dezen hun verdragsrechtelijke verplichtingen niet meer nakomen of niet bij machte zijn om passende bescherming te bieden bij zulke incidenten. Het is trouwens algemeen geweten dat incidenten met discriminatie, racisme en xenofobie zich voordoen in alle Dublin-lidstaten, ook in België, wat zeker betreurenswaardig is. De Raad leest in de door de verzoekende partij bijgebrachte informatie ook niet dat de Oostenrijkse autoriteiten onwillig zijn om stappen te ondernemen tegen voornoemde zaken. De Raad herhaalt ten slotte dat verzoekende partij tijdens haar Dublininterview niet heeft gemeld slachtoffer te zijn geworden van racisme of discriminatie en dat zij in dit verband ook geen concrete vrees aanhaalde bij overdracht aan Oostenrijk, reden waarom verwerende partij er in de bestreden beslissing niet op inging.

2.6.5. Gelet op voorgaande is de Raad van oordeel dat de verwerende partij na een zorgvuldig onderzoek van zowel de algemene situatie in Oostenrijk voor verzoekers van internationale bescherming, als van verzoekende partij haar individuele situatie niet op kennelijk onredelijke wijze tot de conclusie kon komen dat, ondanks enkele kritische opmerkingen in het gehanteerde AIDA-rapport, niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoekende partij door overdracht aan Oostenrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest.

2.7. Anders dan wat verzoekende partij voorts voorhoudt, werd zij bij de dienst vreemdelingenzaken geenszins gehoord in het Turks, maar wel in het Dari. Zij verklaarde immers de bijstand van een tolk die de taal Dari beheerst te wensen. Verder blijkt dat het gehoorverslag haar werd voorgelezen in het Dari en dat zij het gehoorverslag aanvaardde (Verklaring DVZ, 27 oktober 2023). Zij kan zich dan ook niet verschuilen achter enig communicatieprobleem waardoor zij zich niet volledig zou kunnen uitdrukken hebben. Zij maakt met haar betoog op het eerste gezicht hoegenaamd geen schending van het hoorrecht aannemelijk.

2.8. Waar verzoekende partij tenslotte nog betoogt dat zij geen toegang had tot het administratief dossier, wijst de Raad erop dat zij niet op concrete wijze aannemelijk maakt dat haar het recht op inzage ontzegd werd. Zo blijkt slechts uit het administratief dossier dat de raadsman van verzoekende partij op 17 januari 2024 een email heeft gestuurd naar de dienst vreemdelingenzaken met de vraag zo spoedig mogelijk een kopie van het volledige dossier over te maken. De Raad merkt echter op dat verzoekende partij overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur een recht op inzage heeft. Dit betreft een passieve openbaarheid op verzoek gezien dit inzagerecht enkel geschiedt op aanvraag. Verzoekende partij en haar advocaat mochten tevens, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier inkijken op de zetel van de dienst vreemdelingenzaken en kennis nemen van de inhoud teneinde de verdediging te organiseren. De Raad benadrukt in dit verband dat verzoekende partij zelf de verantwoordelijkheid draagt voor de organisatie van haar verdediging en het haar toekomt om op diligente en alerte wijze haar verdediging te laten waarnemen door een advocaat van haar keuze en tijdig de nodige stappen te ondernemen teneinde inzage van het administratief dossier op de zetel van de dienst vreemdelingenzaken te bekomen. Uit niks blijkt dat verzoekende partij of haar advocaat de mogelijkheid ontnomen werd om, conform artikel 32 van de Grondwet, het administratief dossier in te kijken op de zetel van de dienst vreemdelingenzaken en daar kennis te nemen van het administratief dossier. Nergens uit het administratief dossier kan blijken dat verzoekende partij geen gebruik heeft kunnen maken van het inzagerecht met toepassing van de wet van 11 april 1994. Immers, uit het mail-verkeer van haar advocaat kan louter blijken dat haar advocaat enkel de vraag heeft gesteld om per mail een kopie te verkrijgen van het administratief dossier.

Dit alles nog naast de vaststelling dat in de bestreden beslissing omstandig wordt uiteengezet wat de verklaringen van verzoekende partij waren, dat verder de verwerende partij in de bestreden beslissing ook op omstandige wijze uiteenzet op grond van welke gegevens zij tot haar besluit komt, dat de algemene informatie waarnaar verwezen wordt ook publiekelijk toegankelijk is via de in de bestreden beslissing

geciteerde weblink, en dat bovendien de raadsman van verzoekende partij voor de terechtzitting inzage heeft kunnen nemen in het administratief dossier doch geen bijkomende opmerkingen heeft geformuleerd. Dat haar recht op een effectief rechtsmiddel illusoir zou zijn kan dan ook niet gevolgd worden.

2.9. Het middel, dat niet verder reikt dan hetgeen hiervoor werd besproken is, voor zover ontvankelijk, ongegrond en derhalve niet ernstig.

2.10. De vaststelling dat er geen ernstig middel werd ontwikkeld volstaat om onderhavige vordering af te wijzen. Er is immers niet voldaan aan de tweede cumulatieve voorwaarde om over te gaan tot de schorsing, bij uiterst dringende noodzakelijkheid, van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

3. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig januari tweeduizend vierentwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. DE MUYLDER